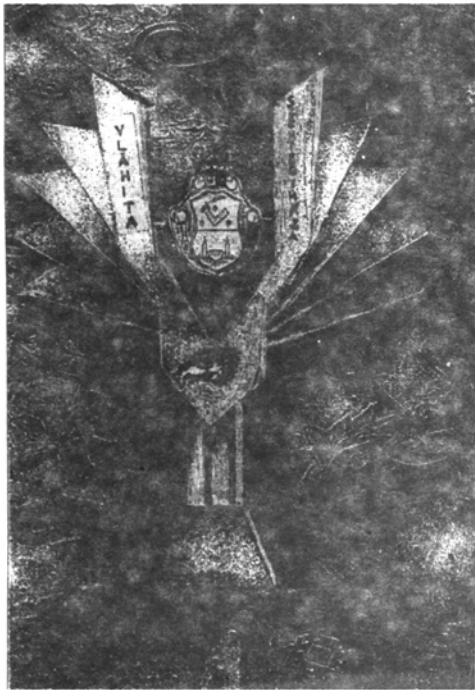

AHOGY A VÁROSNAPOKAT LÁTTÁK DIÁKJAINK....

Kiskoromban nem értettem, hogy miért is oly fontos a nagyoknak ez az ünnepség. Most, hogy egy kicsit felnöttem én is éreztem, azt a felemelő érzést, melyet egy ünnepély adhat. Most már nemcsak mint külső szemlélő vettem részt az ünnepélyen, saját bőrömön, a színpadon állva tapasztaltam milyen érzés magyarnak lenni. Egyszerre voltam boldog és büszke.

Mag Ildikó, VIII.C

Persze, mint mindenkinek, nekem is tetszett a péntek esti buli, a színház, a kerékpárverseny. De szívemet az érintette meg, amikor a török és más idegen beszéd után, én büszkén álltam fel, s büszkén vallottam, hogy magyar vagyok.

A szombati koszorúzás, a reggeli szentmise, a gyönyörű versek, mind felejthetetlen élményt jelentettek.

A termékbemutatóra csak nagy nehezen mentem el, de egyáltalán nem bántam meg, hogy felmentem. Arulkodott városunk gazdagságáról is, szorgos, dolgozó emberek laknak itt, a természet is gyönyörű. Itt vannak a csodálatos fenyők, a borvizek, a termál-fürdő, itt áll a Hargita. Valaki... valaki, aki ezeket ide rendelte, örökké gondoskodni fog arról, hogy Szentegyháza el ne vesszen.

Egy mondat, ami összefoglalja érzéseim: „Varázslatos, érzésekben gazdag volt az ötödik szentegyházi napok rendezvénysorozat”.

Pál Emőke Sarolta, VIII.C

Az idei Városnapok Pro-Urbe díjazottjai: Kádár Levente iskolaigazgató, dr. Sükösd József és dr. Laczkó Angi Mária orvosházaspár.

A Gyermekfili gratulál és sok boldogságot kíván!

Rákóczi-év búcsúztató

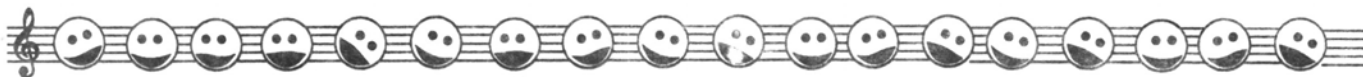
A nagy magyar történelmi személyiségek közül idén II. Rákóczi Ferencre emlékeztünk. Mindenütt a Kárpát-medencében, ahol magyarok élnek, méltóképpen megünnepelték a Vezérő Fejedelm által 300 évvel ezelőtt indított nemzetmentő szabadságharc évfordulóját.

Szentegyházán a Városnapok alkalmával, a Grábor Áron Lisumban szervezték meg az emlékünnepélyt, amelyen neves hazai és külföldi vendégek is részt vettek. A Baráti Társalgó Klub közössége Rákócziról és Mikos Kelemenről tartott előadásával adózott e nagy államférfi emlékének. Néhány gondolat erejéig mi is tegyük:

Rákóczi Ferenc két nagy család, a Zrínyik és a Rákóczik egyesüléséből, I. Rákóczi Ferenc és Zrínyi Ilona frigyéből született 1676-ban. 6 évesen már mostohaapjával, a híres kuruc- királlyal, Thököly Imrével osztrákban vesz részt a felvidéken. 10-12 éves, amikor anyja, Zrínyi Ilona két éven át maroknyi védővel tartja Munkács várát a császári haderő ellenében. Korán megismerkedik tehát a harccal és a "császár jószágával". 1688-ban elszakítják anyjától és jezsuita nevelés alá kerül Csehországba. 1696-ban, mint jó alattvaló, visszakapja a család teljes vagyonát, és Sáros megye főispánjaként hazateleptül Magyarországra. Itt ismerkedik meg a mélyen hazafi Bercsényi Miklóssal, aki nagy hatással van rá, és bevonja egy, a franciák szövetségében szerveződő Habsburg-

ellenes összeesküvésbe. 1701-ben, amikor lelepleződik a terv, Bercsényi Lengyelországba menekül, de Rákóczit elfogják és börtönbe vetik, ahonnan csak osztrák felesége segítségével álruhában, az örököt lefizetve sikerül megszöknie. Azonnal Lengyelországba siet, és megkezd a felkészülést a Habsburgok elleni fegyveres harcra. 1703-ban elérkeztnek látja az időt a cselekvésre. Nyílt leveleket, kiáltványokat küld Magyarországra és Erdélybe, melyekkel elküldi piros zászlóit is rajtuk a szabadságharc jelmondatával: Pro Patria et Libertate. A fegyelmetlen szabados csapatok, parancsa ellenére kibontják zászlóit, nemesi udvarházakat égetnek fel és harcba boosátkoznak a császári csapatokkal, akik szétverik őket.

(Folytatás a 2. oldalon)

(Folytatás az Loldalról)

Ennek köszönhető, hogy amikor Rákóczi 1703 nyarán átlépi a határt sereg helyett alig ezer rongyos, rosszul felszerelt "katona" várja. A villámgyors szervezés, és az alaptalan ígéretések hatására néhány hónap alatt közel 170 ezer főre duzzadt Rákóczi serege. Az ezt követő két év 1705-ig a gyors sikerek évei voltak. 1705-ben azonban, abban az évben, amikor II. Rákóczi Ferencet beiktatják az Erdélyi Fejedelmi székbe, gyökeresen megváltozik a helyzet. A fejedelem két pénzforrása elapad: a török kiszorulóban van a Balkánról, a Franciák pedig döntő vereséget szenvednek a Habsburgoktól. Rákóczi, akinek a kurucok ekkorra már szinte az egész országot ellenőrzésük alatt tartják, kénytelen saját birtokait és az ellenőrzött területek jobbágyságaira terhelni a további harcok terheit. Ez a "kuruc diktatúra" az egész országban nagy szembeszegülést vált ki. A parasztok úgy érezték, hogy Rákóczi becsapta őket, mert a nekik tett ígéreteit semmi megszegni kényszerült, ugyanakkor a nemesség is becsapva érezte magát, mert terhei egyre nőttek. A fejedelem tárgyalásokat kezdett a császárral, aki hajlandó is lett volna a kiegyezésre, ám ennek árul azt szabta, hogy Rákóczi mondjon le az Erdélyi Fejedeleme címről. Ezt az árat a fejedelem nem volt hajlandó megfizetni, így hát tovább folyt, az immár kilátástalan küzdelem. A kuruc tábor lassú bomlását a

parasztok és nemesek fokozatos elpártolásán túl a neves hadvezérek sorozatos árulásai is siettették. Rákóczi, hogy időt nyerjen a cárral folytatott tárgyalásokhoz, egymás után küldi osatába kiképzetlen seregét a császári dragonyosok ellen. Ezekben a osatákban, amelyek rendre a kuruc sereg vereségét hozták több magyar halt meg, mint a XVII. sz. török ellenes harcaiban összesen. 1709-ben jött az utolsó osapás: a pestis.

A kuruc táborok lassan kiürültek, ki a körtől való félelmében, ki a szeretett vágyván látni, a kurucok egymás után hagyták ott a "libertás" zászlókat. 1711-re a kuruc sereg alig tízedére olvadt. A vezérő

Fejedelem ekkor érkezettnek látta az időt, hogy Lengyelországba távozzon, a vezérést Károlynak adva át. 1711 április 29-én Károlyi Sándor Szatmáron békét kötött a császári haderő vezérével, Pálffy Jánossal. Habár ez a béke vert helyzetben köttetett, a két magyar mégis olyan megállapodást írt alá, amely Magyarországnak győzelemmel ért fel. Az ország különálló státusza megszilárdult a birodalmon belül, a szabadságharc katonái pedig teljes amnesztiát kaptak. Rákóczi fejedelem egészen 1735-ben bekövetkezett haláláig próbálta a nemzetközi politika figyelmét felhívni a magyarországi helyzetre, és újjáéleszteni a kihívadt tüzet sikertelenül.

Bár a Rákóczi szabadságharc elbukott, de ezzel a harccal a nemzet "letette a garast" a Habsburgok asztalára, megakadályozva azt az osztrák törekvést, hogy Magyarországot tartományként betagozzák a birodalomba, és életben tartotta azt a Nemzeti Erőt, amelynek aztán 1848-at és a kiegyezést, illetve 1956-ot köszönheti a nemzet. Bár ahogy vallomásaiból kiderül személyes tervei közül semmi sem valósult meg, Isten küldöttökén egész életével nemzete javát és megmaradását szolgálta. Kegyelettel emlékezzünk személyére.

Kiss László

A SZÉKELYKAPUK ÜZENETE

Már másodszer Székelyföldön! Még csak másodszer? Több, mint 40 évi vágyakozás után talán ez utóbbi kérdés sem jelent túlzást.

Újra itt és úgy tűnik, még csak tegnap volt, hogy oly hevesen kalapált a szívünk és úgy sajgott, amikor integetve búcsúztunk a 2002-es alkotótábor végén vendéglátóinktól és Szentegyházától. Most a viszontlátás öröme dobogtatta meg újra. A vendégszeretet kifejezés nem elég arra, hogy fogadtatásunk melegét érzékeltesse. Rég nem látott közeli hozzátartozót ölel meg így az ember, családtagjainkat fogadjuk ilyen izgalommal, ilyen m e l e g s z e r e t e t t e l . Régen várt találkozásnak örül így az érkező, ahogy mi is örültünk.

A vendégfogadásnak itt látott ünnepét nagyszüleinktől, szüleinktől látott módon tudjuk tartani vagy évszázadok nyomán ivódott belénk, csiszolódik, nemesedik a lélek ünneplőbe öltöztetésének képessége. Bajban lehet az a vendégfogadás, aki gyorsan szeretné megszerezni ezt a tudást,

küzdködésére hamar fény derül.

A székelyek vendégszeretőek. Erről valamennyien saját tapasztalás útján meggyőződhattunk eddig is, és látjuk nap mint nap.

Elsősorban vendéglátóink figyelmességéből, abból, hogy mindent annak szolgálatába rendelnek, hogy mi itt jól érezzük magunkat. Minden rezdülésünket figyelik, k í v á n s á g a i n k kimondatlanul is teljesülnek. Megvan ez a képességünk nekünk is vagy sokunkban már csak meg volt? Úgy félek, hogy sok más mindennel "az élet jobbá tételéért" folytatott eszeveszett rohanásban egyszer csak ezt is elveszítjük.

(folytatás a 3. oldalon)

(folytatás az 2. oldalról)

Mert nézzük csak, mit tapasztalunk itt! Szinte nincs olyan ember, aki nem nyitott a kapcsolatfelvételre sőt a segítségnyújtásra. Ahogy találkozunk a tekintetünk, látjuk, készek mindenkor szót váltani, megállni, leülni egy barátságos beszélgetésre. És nálunk? Ha otthon idegen jár az utcán és mi a kapunk mellett kint ülünk (ülünk mi vasárnap kint a kapunk mellett?) a padon megszólítjuk-e, hogy pihenjen meg egy kicsit, üljön le mellénk ide a padra, addig majd beszélgetünk. Jó, ha nem uszítjuk rá a kutyát.

Apropó kapu. Otthon milyen feliratok vannak a kapukon? *Harapós kutya! Vigyázz a kutya harap! Belépés csak saját felelősségre! Kutyával vagy riasztóval védett terület!* stb. Jobb esetben csak ennyi: *Tessék csengetni!* És itt, Székelyföldön? Minden kapukulcs kívül van!

Már tavaly elkezdtem nézegetni a székelykapuk feliratait és most elhatároztam, feljegyezgetem ezeket. Nyakunkba vettük a várost, igyekeztünk minden utcába, bejáróba betérni, néha felkeltve a lakók érdeklődését is, de nem biztos, hogy mindent láttunk, elég szövevényes az utcák rendszere. Néhány a gyűjteményből a teljesség igénye nélkül alátámasztandó a fent leírtakat: milyen vendégszerető nép a székely. És nemcsak az. Ezen túlmenően bölcs, igazságszerető, egyenes, hithű, becsületes és izzig-vérig magyar.

Most már tényleg a székelykapuk feliratai. A leggyakrabban előfordulókkal kezdem:
- ÁLDÁS A BEJÖVŐRE, BÉKE A KIMENŐRE
- ÁLDÁS A BEJÖVŐNEK, BÉKE A KIJÖVŐNEK
- ISTEN HOZOTT
- ISTEN HOZOTT KEDVES VENDÉG
- SZÍVES VENDÉGLÁTÓ E KAPU GAZDÁJA
- TI KAPUK JÓSZÍVŰ GAZDÁT AJÁNLJATOK
GAZDAGNAK, SZEGÉNYNEK EGYARÁNT NYÍLJATOK

Szinte minden kapun ott a felirat: Isten segedelmével építette és az építető és felesége vagy hozzátartozója neve, esetleg csak kezdőbetűi és a készítés éve. Az istenhit megnyilvánulásának vannak még ezen kívül is szép példái. Például a templom hátsó kiskapuján:

- ÖRÖM TÖLT EL, AMIKOR AZ ÚR HÁZÁBA INDULUNK (1990).

- ÁLDÁS, BÉKE ISTENTŐL E KAPU GAZDÁRA, KERESZTÉNY BARÁTJÁT VENDÉGÜL VÁRJA (1966) a templom melletti ház kapuján.

- ÁLDD MEG ISTEN KIMENETELÜNKET, VEZÉRELD BEJÖVETELÜNKET

- AZ ISTEN SEGEDELME AZ EMBER EREJE (1992)

A gazda igazságszeretete, egyenessége már a kapuba érkezőnek tudtára adatik. Például a Múzeum Szálló kapujában is:

- JÓ SZÁNDÉKKAL LÉPJ ÁT E KAPUN (1997)

- JÓ SZÁNDÉKKAL BELÉPHETSZ, ROSSZ SZÁNDÉKKAL NE TEGYE vált át tegeződésből magázódásba a város egyik legmagasabb házának

tulajdonosa az 1998-ban épült kapun.

Kicsit másként:

- ISTEN HOZOTT JÓSZÍVŰ BARÁT HÁZAMHOZ
BEJÖHETSZ, ÁLNOK HÍZELKEDŐ AZ ÚTON ELMEHETSZ
- SZÍVES VENDÉGLÁTÓ EZEN KAPU GAZDÁJA
DE AZ ÁLNOK ÉS HÍZELGŐT VÉGKÉPPEN KIZÁRJA
- ÚTBAN LEVŐ TESTVÉR, HA IGAZ ÜGYBEN JÁRSZ,
E KAPUN BELÜL MINDIG OTTHONT TALÁLSZ
DE HA SZÁNDÉKOD ROSSZ S A HAMISSÁG VEZET,
NE KIVÁND, HOGY ABBAN NYÚJTUNK SEGÉLYKEZET
És egy belső kapufelirat, mert ilyen is van:

- KERTEK HÁTULJA TOLVAJOK JÁRÁSA, BECSÜLETES EMBER A KAPUT HASZNÁLJA

És végül a szülőföldhöz való ragaszkodás, a nemzethez való tartozás szép példái a kapukon:

- HÁZAD LEHET BÁRHOL, DE HAZÁD CSAK ITT VAN

- OTTHONOD LEHET A FÖLD BÄRMELY PONTJÁN, DE HAZÁD CSAK ITT A HARGITA ALJÁN

A számomra az egyik legszebb felirat az Üzem utca 44-es ház 2001-ben felállított kapuján olvasható. A kaput a házigazda és fiának barátja faragta a csűrben, de a rávésett szép gondolat a 65 éves háziasszony nagypjának kedves mondása volt és így szólt:

- NEMZETEDNEK SZENT HITÉHEZ,
ŐSEIDNEK EMLÉKÉHEZ NE LÉGY
HÜTLEN MAGYAR SOHA

A legrégebbi kapu, melyet Szentegyházán találtunk, már azok közül, amelyeken a készítés évszáma még olvasható, az Ady Endre utca 29-es számú házának kapuja 1910. június 17-én állította Isten segedelmével Lőrincz András és felesége Szöcs

Kata. Még mindig szilárdan áll. Dacolva az idővel, szélel, faggyal, nyári nappal és emberi rossz akarattal. Emléket állítva az emberi erőnek, hitnek, kitartásnak. Mert, mint tudjuk, '89 előtt veszélyben voltak a székelykapuk is. Sokukat csak a levakolás, bedeszakázás mentette meg a felégetéstől, mint azt a zetelakit is, amelyre Gyurkó Laci hívta fel a figyelmemet. A magyar címer, melyet ráfaragtak a deszkák alatt vészelte át a nehéz időket, hogy most újra teljes pompájában állhasson. Vagy az a csikszeredai, amit szintén Laci látott és 1989-ből való. Rajta ez áll: A SZÉKELY SZABAD LETT ÚJRA, A KAPUJÁT VÍGAN FARAGJA, FÜRJA. Ezek után már csak egyet kívánok: Dőljenek le végre a határok, a múlt dicstelen emlékei és álljatok még sokáig székelykapuk! Dicső emléket állítva múltnak, jelennek és üzenetek a jövőnek!

Van-e reménységünk? Lehet-e? Nem tudom. Minden esetre tegnap láttuk: magyar zászló lobog a csiksomlyói kápolna ősi tornyán és láttunk felette egy saspárt szárnyalni. A sas pedig szabad madár.

Kálmán Pál - Kistelek

Kimfaragó

Mit írnál a saját székelykapudra?

A legjobb ötleteket díjazzuk!

Beadási Határidő: 2004. Január 25.

Városi könyvtár

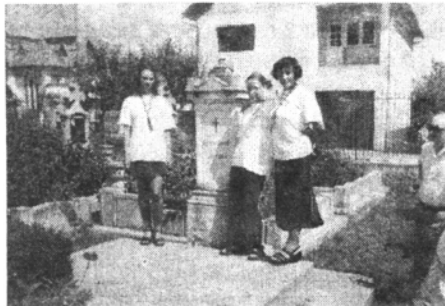
Szombattól - szerdáig

augusztus 9. - nyári hangversenykörút - augusztus 21.

Szombaton indultunk turnéra, a szokásos késésekkel. De hát ez már megszokott a Filitől...

Egy valami azonban eltérő volt a megszokottól: nem 3, hanem 2 busszal utaztunk. Az egyik a tavalyi emeletes busz volt. Akkor még azt mondtam, hogy ez az első és utolsó eset, hogy a Filivel töltött éveim során ilyen autóbusszal utazom. Ez a kijelentésem azóta érvényét veszítette. Egész délutánig utaztunk, amikor megérkeztünk Szamosújvárra. Itt elosztottak bennünket. Megérkezésünket gyors tusolás, evészet és öltözés követte, mert máris indulnunk kellett az örmény templomba koncertezni. A koncert közepén vagy két száznál estünk. Fájdalmasan hangzott, volt amiért fojtogasson a sírógörcs. Ennek ellenére sikerült megpuhítanunk az örmény templom szigorú papjának a szívét, (kezdetben nem akarta engedélyezni néhány nótánkat). Végül megmutatta nekünk templomuk kincsét, egy Rubens képet.

Vasárnapom misével kezdődött, amit városnézés követett. Többek között láttuk Rózsa Sándor sírját, ami egy ortodox

temetőben volt (ez „szép” mondhatom), és a börtönt, amiben raboskodott, de azt csak távolról. Lett volna kedvem bemenni, de oda csak úgy juthatok be, ha csinálok valamit. Valamit, amit a törvény tilt. Ezt pedig akkor inkább hanyagolom. Sétánkat ebéd követte, majd összeszedtük a szereplő cuccunkat és Kolozsvárra mentünk. Itt mielőtt átöltöztünk volna, bejártuk a piros, sárga, kék színű zászlókkal kirakott város néhány utcáját és megnéztük a református templomot is. Este fél 8-kor már koncerteztünk is a Szt. Mihály templomban. Közben a templom kijáratánál felsorakoztattuk a magunkkal hozott, otthonunk mindennapjait bemutató fotókat. Fotókiállításunkat így mindenki megnézhet.

Augusztus 11-én átléptük a határt, elhagytuk Romániát. Egész nap utaztunk. Közben az ablakon bámultam kifelé. Itt semmi sem olyan, mint otthon. Itt nincs Hargita, így azt hiszem, két hónapnál többet nem bírnék ki...

Estére megérkeztünk Bicskére. Ott már vártak bennünket. Végül a szokásos zürzavar

után én is leltem egy fogadó családot....

Új nap, új élményekkel, ugyanis elmentünk a Velencei tóra fürödni. Nekem annyiban új, hogy amikor utoljára itt jártam (3 évvel ezelőtt) még szerettem lubickolni. Azóta ez megváltozott. Remélem, nem fogunk sokat járni a strandra a turné alatt.. De legalább társaim jól érzik magukat. Délutánra visszajöttünk Bicskére. Hamar lemostuk az út porát és máris indultunk a bicskei kastélykertbe táborozni nézni. Tetszett a kastély. Ha lehetne, szívesen visszamennék pár napra a régi időkbe. Ehelyett üldögéltünk a tűz mellett, amíg le nem égett.

Szabadnap! Egész nap ültem a tőmbház lakásban, olvastam, töltöttem az időt, kiipiheltem magam az esti koncertre. Erőt gyűjtöttem az egyáltalán nem könnyű zászló tartásához. Ekkor még nem tudtam, hogy a mai koncertünk kicsit másabb lesz, mint eddig. A koncert negyedik számánál elkezdett fújni a szél, pont amikor énekeltük az Altatóban, hogy „már fújdogál a szél”. A zászlót a kezemből tépte ki, szoknyák lebbentek, kották repültek, a Fili meg alig bírta komoly maradni. Vihar készült, de csak készült. A koncert után mindenki hazasietett, összepakolta holmiját, hogy másnap reggelre indulásra kész legyen.

Úticélunk Győr volt, de csak estére érkeztünk ide. Útközben megálltunk Mosonmagyaróváron. Az ebédet érdemes külön megemlíteni, nagyon finom volt. A szakácsnénak ezért egyet énekeltünk. Ezután „beköltöztünk” Mosonmagyaróvár művelődési házába, gyűléstünk egyet és készültünk az esti koncertre, ami jól sikerült. Viszont borzasztó bűz jött be a terembe mindvégig. Mi igyekeztünk betartani a szabályt, miszerint mély levegőt kell venni, hogy ne essünk, hogy ki tudjunk énekelni két sort egy levegővel...., de ilyen körülmények között ez lehetetlen volt.

Győrbe későn érkeztünk meg, jól megvárakoztattuk a fogadó családokat.

Ma strandon voltunk Csornán, annak ellenére, hogy nem volt túl jó idő, időnként esett az eső. Miután ebédeltünk,

Veszkénybe mentünk megnézni Bodó Levente tanár úr emlékművét. Este Csornán koncerteztünk, ismét későn érkeztünk vissza

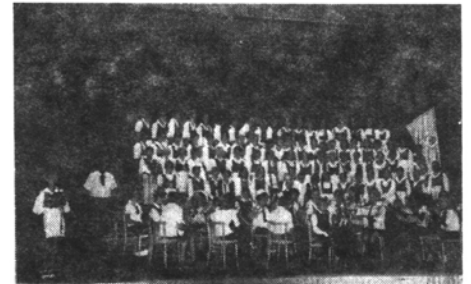
Győrbe.

E napunk szabad volt, mindenki a családoknál maradt. Győrben most rendeztek barokk hétvégét. A mai nap programjában szerepelt a barokk kirakodóvásár és este egy vetélkedő. Dél felé mi is kimentünk szétnézni a fogadónkkal. Ezután szétnéztünk a városban. Egy jó könyves üzletre akadtam. Kitűzött célokat, ami szerint idén a turnén könyvet veszek, teljesítettem.

Mint minden vasárnap, ma is elmentem a misére. Este hangversenyünk volt Ménfőcsanakon, a Bezerédi kastély udvarán. A szemerklő eső ellenére nagy sikerünk volt.

Reggel elhagytuk Győrt, úti célunk Tiszakécske volt. Itt ismét stranddal kezdtük. Este fél 9-kor megnéztünk egy barokk hangversenynek hirdetett koncertet, de végül mint kiderült reneszánsz koncert volt. Ezután elszállásoltak ugyanabban a bentlakásban, ahol három évvel ezelőtt voltunk.

Már augusztus 19-e van. Holnap megyünk haza. Rövid volt a turné. Ma a Fili nagy része strandol. Egy páran a bentlakásban maradtunk, pihentünk. Este felléptünk a

Művelődési Házban. Ez volt turnénk utolsó koncertje. Végül elmondhatom, hogy az összes közül talán a legjobb. A színpadról leszállva mind énekeltünk, még visszafelé az utcán is. Annak ellenére, hogy késő volt, aki akart, kimehetett a Tisza partjára. Én is kimentem, jó volt ez a kis séta.

Ma van Szent István király ünnepe. A tanár úr reggel korán elment haza Marcikával és a tiroliakkal, így nélküle mentünk Debrecenbe, a virágkarneválra. A felvonulásról lemaradtunk, viszont megnéztük a virág kocsikat a stadionban. Szépek voltak, de én egy virágkarnevált másképp képzeltem el.

Délután 5 óra körül hazaindultunk. Mivel Debrecen nincs távol a határtól, hamar odaérkeztünk. Egy kis időbe betelt, de simán átjöttünk.

Most már csak utaztunk és utaztunk. Reggel 6 órakor a hajnal homályában megláttuk a Nagyfalusi tornyot, mögötte a mi Hargitánkkal. Végre itthon. Itt még a levegő is más.

Vitus Izabella - XI.o.
Zászlós

Kései köszöntő

És szálljon az ének..., minél magasabban, minél hangosabban, minél tovább.

A szentegyházi gyermekkórus mottójával köszöntöm a 140 gyermeket és az összes kísérőit, akik augusztus 9-én megtisztelték városunkat. Szamosújvár kicsi város, s mint ilyen ritkán látogatnak meg nagy tekintélynek örvendő műkedvelő csoportok, kivéve a Tékaházat látogató tánc csoportok.

Ezért is volt a tömeghatásnak oly nagy ereje, ami elkezdődött már a gyermekek bevonulásakor. Nem tagadom, hogy a csodálatosan szép, ősi örmény katedrálisnak is nem volt benne része, ami eleve tiszteletet parancsol, ha belép az ember, de mikor a 130 székyruhas gyermek felállt az oltár elé, valami borzongás futott végig rajtunk a meghatottságtól. S mikor felcsendült az

ének, mintha hipnotizáltak volna a gyermekek, mindnyájunk lelke szállt-szállt a magasba az énekkel együtt. Akkor fogalmazódott meg bennem a hálaadás: milyen jó, hogy vagytok!, milyen jó, hogy van ki törődjön és foglalkozzon veletek, milyen jó, hogy e gyermekek szülei megértik ennek a munkának a szépségét és értékelik. Mert ennek a munkának nemcsak művészi értéke van. A gyermek a közösségben csiszolódik, mint igazgyöngy, s lehet, hogy évek múlva mutatkozik meg az eredmény, de semmiképpen nem marad el. Bár, a vendégfogadó szülők cáfolták a későbbi eredményt, mert olyan sok szeretettel beszélnek róluk, hogy a közvetlenségük, fesztelen magatartásuk folytán egyik-másik örökre elfogadta volna őket. Az egyik vendéglátó gyerek azt sugallta a vendég fiúcskának, hogy maradjon náluk, bár amíg hazafelé jönnek a többiek, mert úgysem veszik észre, hogy hiányzik.

- Ünnep volt nálunk! mondta valaki.- Hat csicsergő kislány töltötte be a házat két napon át.

Ez a sok-sok pozitív visszajelzés magáért beszél. Nagy szavakat nem használunk, egyszerűen mondjuk csupán: Köszönjük!

Isten áldása kísérje további munkájában a csoport minden tagját!

A hálas közönség nevében

Kiss Zsuzsanna - nyugdíjas tanítónő

A szentegyházi HÜPÜRCSÖS néptánc-együttes rövid története

2000 februárjában alakult Opra Levente kezdeményezésére. Célja a Nárcisz fesztiválon való részvétel volt. A felkészítést Márton Sándor és König Mária Terézia a Hargita Nemzeti Székely népi együttes tagjai vállalták el. A felkészülési idő csapattá kovácsolta a tagokat, mely további tevékenységekre sarkallta őket. Így vált e csapat amatőr tánc csoporttá, Hüpürsös név alatt, melynek tagjai időközben részben kicserélődtek.

A folyamatos heti kétszeri próbák alatt több vidék táncát sajátítottuk el: sóvidéki, széki, felcsiki, szatmári, mezősegi, küküllőmenti, melyeket különböző alkalmakkor láthattak az érdeklődők.

Most már állandó résztvevői vagyunk a Nárcisz-fesztiváloknak és a Városnapok Rendezvénysorozatnak. Ezekon kívül karácsonyi és farsangi fellépéseket, valamint más alkalmi szerepléseket tartunk. Az elmúlt három év alatt láthattak az Ezer Székely Leány

találkozó, Slava Cerhează, Sátoraljaújhely, Mátészalka, Bodroghöz, Tunyogmatolcs, Csíkszereda, Kápolnásfalu, Lövete, Homoródalmás színpadain.

Nemcsak a különböző vidékek táncait próbáljuk elsajátítani, hanem hagyományörzőként a különböző nemzeti és népi szokásokat is színpadra visszük: március 15, regölis, farsangtemetés.

Táncismeretünk bővítése céljából tánc táborokat is látogatunk, (Jobbágytelke és Vajdaszentivány), ahol csapatunk igazi baráti, de nem zárt közösségé alakul.

Tapasztaltuk, hogy napjainkban már a lakodalmakban és bálókban is a néptánc helyét a modern táncok váltják fel. Ezért szeretnénk Szentegyházán is tánc ház-mozgalmat elindítani, hogy népi örökségünket minél szélesebb körben megismertessük és megszerettesük. Voltak erre már sikertelen próbálkozásaink, de kitartóan hisszük, hogy álmunk valóra válhat és ezért nem adjuk fel, rendületlenül várjuk az érdeklődő fiatalokat.

Elekes Aranka, Fülöp Ottilia, Lázár Ibolya

SZENTEGYHÁZI 5 ÉVES SZÍNIKÖR

Az idén, novemberben ünnepli ötödik születésnapját városunk társulata, a Szentegyházi Színikör.

Csapatunk oszlopos tagja, Lázár Ibolya így emlékezik az indulásról:

„...egy kis csapat megbeszélésre gyűlt össze György Katiéknál. Célunk az volt, hogy helyi bábszínházat alapítsunk. Addig-addig beszélgettünk, hogy a bábjátszástól eljutottunk a színjátszásig, mert úgy gondoltuk, hogy egyszer magunkat tesszük próbára és ott is maradtunk.

Meg is találtuk hamar a megfelelő darabot, *Weöres Sándor: Csalóka Péter* című mesejátékát.”

Az induló csoport tagjai Fülöp Ottilia, Gothárd Iza, György Katalin, György László, Kiss László, Lázár Ibolya, Molnár Enikő, Opra Levente, Török József és Török Sándor voltak.

Az első bemutató 1998. november 27-én volt, amit további 12 előadás követett a környék településein.

A következő darabválasztás ugrás volt a „mély vízbe” Moliére: A tudós nők c. vígjátékát kezdtük el próbálni. Az új előadás új embereket is hozott a csapatba. Both Eszter, Márton Csilla, Samu Imre, Theil Emilia és a Liceumból György Zoli és Lázár Jócó. Előadásunk már a bemutató előtt megmértetett, 2000. augusztusában a Fiafalvi ODFIE fesztiválon 2. helyezett lett + különdíjakkal is gazdagodtunk: Opra Levente legjobb férfi szereplő, Theil Emilia legjobb női szereplő (aki ezután a Ludas Matyiban „fa” szerepben volt látható felvitte az isten a dolgát!) A bemutató a Városnapokon volt, amit további 6 előadás követett. A véletlen szerencse segítette a társulatot, hogy a nézők között ott volt Mátészalkáról Pankotai Ferenc igazgató úr. Az ő közbenjárásának köszönhető, hogy még abban az évben, november végén, magyarországi közönség előtt is bemutatkozhattunk. Ekkor vettünk részt először a Mátészalkai Színjátszó Fesztiválon, ahova azóta is, minden ősszel nagy örömmel utazunk. Óriási jelentőségű a csapat számára ez az évenkénti alkalom, hogy az igényes hazai közönség mellett egy „másik kultúrkörben” is megmértetetheti tudását és fejlődését évről-évre.

A következő évben ismét a gyermekekre gondoltunk következő *Fazakas Mihály: Ludas Matyi*. Ebben az előadásban Péter Attila is csatlakozott hozzánk, és egy azóta szállóigévé vált színpadi bakival „repül, mint a bárány” be is véste nevét a csapat emlékkönyvébe. A Ludas Matyi mellett-kísérletképpen elkészült egy abszurd dráma is, *Mrozek: A nyílt tengeren*. Ezt tulajdonképpen Mátészalkára szántuk, de azért néhány tucatnyi lelkes nézőnknek, főpróbaképpen, itthon is bemutattuk. A próba szórnyen sikerült de szerencsére az előadás annál jobban: Mátészalkán különdíjjal jutalmazta a zsűri. Az évad másik nagy „nyereménye” Tankó Atilla volt, akinek a személyében olyan egyszemélyes technikusgárdát sikerült „szerződtetnünk”, amelyet bármelyik színház megirigyelne.

A magyarországi találkozások alatt jó barátságok szövődtek a szalkai színjátszókkal, és ebből jött a következő merész gondolat közös előadást létrehozni.

A választás *Dürenmatt: Pör a számár árnyékáért* c. vígjátékára esett. A próbák alatt egy új színházi műfaj született: az „e-mail színház”. A nagy távolság miatt ugyanis az instruálások, az elképzelések egyeztetései mind e-mailen történtek.

A Nárcisz fesztiváli bemutató előtti napon találkoztak először a szereplők, így összesen két főpróbára maradt idő. Ennek ellenére a közönség lelkesen és bő tapssal fogadta az előadást a kísérlet sikerült, és ezt alaposan meg is ünnepeltük a Hámornál a tábornút mellett.

A 2002. évi városnapokra újra komolyabb előadással készült a társulat. Ezúttal egy magyar klasszikus került terítékre, *Heltai Jenő: A néma levente* című drámája. Ebben az előadásban debütált egy kis szerepben illetve sűgőként Elekes Aranka. A jól

sikerült bemutatót még további hét előadás követte.

Társulatunk jellegzetes vonása, hogy sokan nem csak itt, hanem a Hűpürcsös táncsoportban is kamatoztatják tehetségüket. Erre, az eddig ki nem használt tőkére építettük következő előadásunkat, a 2003. március 15.-i „RENDÜLETLENÜL!”-t. Ezzel egyben egy új műfajt próbáltunk ki, a verses-énekes-zenés-táncos előadást. Ez egy csodálatos közös munka volt, amelyben egyenrangú félként működött együtt a színi-, és a táncsoport. Óriási öröm volt számunkra, hogy a nézőtér is zsúfolásig megtelt és, hogy a közönség hosszan tartó tapssal és újrázással köszönte meg az estét. Ezt soha nem felejthetjük el...

A 2003. évi Nárcisz Fesztiválra újra egy gyermekdarabban készültünk, amelyet Kiss László magyar népmesei motívumok alapján írt meg. Címe: *Ördögverő Jankó*. A darab két előadásban, a város két kultúrházában lett bemutatva a bányai és a falusi kisiskolásoknak. Két újoncunk, Mihály Szilárd és Tőke Tünde komoly és fegyelmezett munkájával helyet követelt magának a csapatban.

A nyári vakáció után újra nagy fába vágtuk a fejszénket. Megint egy abszurd drámára esett a választás, *Mrozek: Ház a határon* című színművére. Ezt a darabot rendkívüli témája miatt választottuk, illetve azért, mert úgy éreztük, hogy komoly és ma is időszerű üzenetet hordoz mindannyiunk számára.

A próbák kételyek mellett kezdődtek, amelyek részint annak is szóltak, hogy vajon meg tudjuk-e csinálni ezt az előadást, kész-e a társulat erre a feladatra? Új taggal is erősödött csapatunk, az udvarhelyi Sorbán József személyében. Őszintén bevallhatjuk, hogy a darabban és magunkkal szembeni kételyeinkre mi is csak a bemutatón kaptuk meg a választ. Óriási meglepetés volt, hogy a kezdésre már teljesen megtelt a nézőtér, sokan már csak állóhelyhez jutottak. Nem gondoltuk, hogy ilyen sokan kíváncsiak lesznek a munkánkra, és ez szárnyakat adott a társulatnak. Érzésünk szerint a bemutató jól sikerült és ebben nagy része volt a remek közönségnek is, amely erős tapssal hálálta meg munkánkat köszönjük!

Az előadást látta Szarvas polgármestere is, aki a jövő év elejére meghívta társulatunkat vendégszereplésre. Reméljük sikerül eljutnunk városukba! Ezen kívül meghívást kaptunk Mórahalomra és Szegedre is, ha sikerül megszervezni az utazást december elején mindkét helyszínen bemutathatjuk a *Ház a Határon-t*.

Az idei mátészalkai fesztiválra a tavalyihoz hasonlóan, amikor a *Bolyai János estéje* c. monodramát mutatta be Kiss László - a Mrozek darabon kívül még egy monodramával is nevezünk, amelyet Samu Imre ad elő, címe: *Dózsa*. Reméljük, idén sem hozunk szegényt a városunkra...

A Gyermekefilharmónia Alapítvány 2003 évi beszámoló közgyűlése

Jegyzőkönyv - rövidített változat

A gyűlésen részt vesznek az Alapítvány tagjai és mint meghívott vendég városunk polgármestere, Rus Sándor.

A XII. beszámoló közgyűlés kilenc napirendi pont megvitatását tűzte ki céljául.

1. Beszámoló a Gyermekefilharmónia Alapítvány 2003. évi tevékenységéről. Ennek a napirendi pontnak a keretében az elnök elmondja, hogy az együttes 203 tagú lett. Ebben az évben két külföldi turnéra és 9 határon belüli szereplésre került sor. Rendkívüli módon harmadszor is sorra kerül egy külföldi turné, amikor is a Magyar Örökség kitüntetett címet veszi át Budapesten a Gyermekefilharmónia.

Örömmel mondja el, hogy megjelent a Filharmónia második CD-je. Távoli terveiről is tesz említést, jövő év júniusában háromnapos törökországi turnéra megy az együttes.

2. A „Múzeum szálló” az, ami az általa kifejtett tevékenységgel biztosítja a turnék, és általában az egész alapítványi tevékenység anyagi alapját. Ezen a nyáron a szállodában 28 csoportot fogadtak, ebből 20 fizető és 8 cserecsoport. A jövedelemből a szálló és a Tanulók Háza termeit újították fel, megoldották az ebédlő fűtését, új konyhabútor került a kis gazdasszonyok köre termébe, a többit tartalékolták a turnéra, a Filharmónia rendezvényeire.

3. Beszámoló a járművek helyzetéről is. Megtörtént a „Fiat” autóbusz felújítása, mely azóta már négy alkalommal bizonyított. Sőt, a dél-tiroliakat, a busz adományozóit is „megsétáltatta” Szelterszbe. A „Barkas” is tüzemképes.

4. A „Szentegyházi Hírlap” most, mint időszakos kiadvány jelenik meg. Fontos szerepet tölt be a Fili-napok, turnék, városnapok megszervezésében, a vendégek is nagyon keresik. Nagyon nehéz összegyűjteni az anyagot, nincs apparátus, aki fenntartsa.

A nyomtatott dokumentumok közé tartoznak még a „Törpedaloskönyvek”, és a szórólapok. A törpedaloskönyves sorozatban most jelent meg az V., amelyik a népdalvetélkedőn elhangzott katonadalokat tartalmazza. A Szálló-szórólapokból már 1500 darabot nyomtattak, nagyon keresett.

5. Szó esett a fogászatról is. A korszerűen felszerelt rendelőbe negyedévenként jön Szaszovszky Gábor Magyarországról, ilyenkor három napig megszállottan dolgozik. A „Mocsáry „ Alapítványhoz benyújtott pályázatban nyertek egy amalgámkeverő gépet. Tervben van a felszerelés bővítése.

6. A segélyszállítmányok mindenkit érdekelnek. Őt segélyszállítmány érkezett az idén. Januárban és márciusban a Johanniták bútorzatot hoztak, amit a líceumnak, óvodáknak, a kultúrháznak juttattak. Augusztusban dél-tiroli szállítmány érkezett, majd októberben könyveket és édességet kaptak Békéscsabáról. A könyveket a városi- és iskolai könyvtár, a csokit a filisek kapták Mikuláskor.

7. A Gyermekefilharmóniának számos, lassan már hagyomány számba menő rendezvénye van. Legfontosabb a nagy nyári turné, amelynek költségei az idén is több mint 1 millió forintba rúgtak. Minden év első rendezvénye a Homoródmonti népdalvetélkedő, (idén 110 résztvevő), azt követte a CD felvétel, áprilisban a bútor és tojásfestő tábor (több mint 50 résztvevővel), a Fili napok májusban 450 résztvevővel, téli fotótábor-ez új rendezvény. Színvonalas képek készültek a szentegyházi emberekről, tájakról. A nagyított fényképek vándorkiállítás formájában kísérik az együttes kiszállásait.

Első ízben szervezték meg az idén a primásképző táncbort

VENDÉGÜNK VOLT

VILLÁNYI LÁSZLÓ költő, a győri „MŰHELY” főszerkesztője. A „tapasztalásai prózában és versben” c. írásában így vall: „Bevallom, számomra az egy kaptafára épült benzinkutak, az egyforma bevásárlóközpontok, az azonos árak halmaza jelenti a legkevésbé Európát. A természetes intelligencia, a nem hivalkodó műveltség, a hagyományok tisztelete, az élet szeretete sokkal inkább kiérdemli az európai jelzőt, s mindez megtalálható a Székelyföld lelkületében. Így hát Margit nénit, a székely parasztasszonyt-aki salátalevessel, puliszkával, buktával várt bennünket-európaiabbnak gondolom, mint a divatot majmoló, ostoba tévéműsorok stílusát utánzó „modern” nőket. Ő ráadásul a szeretet művészetéről tud lényegeset, arról mesélt, hogy tíz éve meghalt férje házasságuk alatt soha nem tett olyat, amiért megharagudhatott volna rá. Szelíden még a harang is bölintott szavára, s végig néztük, amint a kertek szépe szirmai az alkonyatban kinyílnak.”

Sz. K.

OTTHON

Mennék hozzád haza, írod, miután nyolcszáz kilométerre utastam téled, s eszembe jut
Nem értették, ha mondtad: hazajössz hozzám.
Mára rájöttem, csak akik mindennap tanulják a szeretet művészetét, azoknak egyértelmű, hogyan is lehetünk mi is egymásnak otthona.

Csfszere, 2003.

Köszönjük Lőrincz Györgynek, hogy találkozhattunk Villányi Lászlóval.

szeptember elején, nagy sikerrel. Más rendezvényeket is támogattunk, mint a Frigyesi Tibor által vezetett budapesti Tanítóképző Főiskola színjátszócsoportha, (minden Filinapkor), a nagyteveli, ajkai műkedvelőket, az agyagfalvi fúvószenekart, stb.

8. A pályázatok nagy segítséget jelentenek a z Alapítvány munkájában. Szabó Enikő hozzáértően végzi ezt a tevékenységet. Tömören számol be: 22 benyújtott pályázatból 14 nyert. Inkább azokat sorolja, amelyek nem nyertek, mert ezek továbbra is fontosak: honlap elkészítése, digitális fényképezőgép, fénymásoló, fotótábor. Sikeres évnek számított ez az év.

9. Utolsó napirendi pontként az Elnök úr a Teleház létrehozásának fontosságáról szól. A Városi Könyvtár egyik termében kapna helyet, így Nagyfaluban is lenne Internet hozzáférhetőség, fax és fénymásolási lehetőség. Kérésüket tolmácsolták a Tanácshoz, kéri a Polgármester úr támogatását.

Rus Sándor polgármester úr zárószavaival mintegy összegezi a beszámoló közgyűlés lényegét: A Gyermekefilharmónia komoly szellemi bázis, egy külön világ, mágnes a város életében.

Demeter Ibolya - jegyzőkönyvvezető

AZ ÍROTT GONDOLAT

A könyv a jövőben is megmarad a magasabb fokú műveltség jelképének. A könyvszerető ember vallja, hogy a szomjúságot a szebbre, az igazabbra mindig is a könyvek élesztik, mindenképp erősebben éppen az irodalom, a java irodalom. Azon értékeknek, melyeket sok tízezer év óta összegyűjtött az ember, jóval nagyobbik felét könyvtárakban tároljuk.

A mindennapi könyvtári gyakorlatban érzékelhető milyen sok emberben él az igény az alkotásra, tanulásra, az emberi kapcsolatok kialakítására, olykor épp a könyvtár révén. Éppen ezért, folyamatosan egy olyan könyvvállomány beszerzéséért küzdöttünk, hogy a fenti gyakorlatnak megfelelően intézményünk.

A 90-es években egyetemek sokasága nyitotta meg kapuit az erdélyi magyar ifjúság előtt. Ez a tény egy új, más irányt szabott a könyvtárak tevékenységében. Mára már világossá vált, hogy jóvátehetetlen hibákat követünk el, ha nem szerezzük be a továbbtanulók számára az alapfontosságú könyveket.

Új kiadványok és Internet hozzáférhetőség-ez lenne az egyetemisták, középiskolások álma városunkban. Közel kétszáz 14 és 25 év közötti diák látogatja könyvtárunkat, keresnek, kutatnak. Többen teszik fel a kérdést mostanában: nem lehetne-e régiós könyvtárat létrehozni városunkban? Van 33 ezer kötetünk és egy folyamatos, célszerű válogatással egy igen tartalmas állománnyal gyarapíthatnánk könyvtárunkat a diákság nagy örömére.

Howan látják egyetemistáink a könyv és könyvtár ügyét?

BOTH ESZTER, III. éves egyetemi hallgató vagyok a kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetem színművészeti szakán. Szabadidőmben nagyon szívesen járok szülővárosomban, Szentegyházán a Városi Könyvtárba, ahol mindig megtalálom a keresett, szükséges könyveket, szépirodalmat és szakirodalmat is.

Nagyon örülnék, ha a könyvtáros nő, Szabó Klárka néni álma, elképzelése megvalósulhatna, hogy egy régiós, azaz területi könyvtárat sikerülne létrehozni. Ez sok továbbtanulni óhajtó diáknak a segítségére lenne, főleg, ha a folyamatosan megjelenő, legfontosabb könyveket a könyvtár meg is tudná vásárolni.

TÓKOS PÁL: A Babeş-Bolyai egyetem történelem karának diákja vagyok. A történelem szakra különösen jellemző, hogy nagyon széles körű könyvszeletet kérnek. Mivel több száz diáknak csak egy-két példány áll a rendelkezésére, mindenki úgy szerzi be a könyveket, ahogyan tudja. Így mi, egyetemisták is nagy hasznát vesszük az itthoni városi könyvtárnak. A történelem nem egzakt tudomány, fontos számunkra, hogy a legtöbb könyvet itthon is megtaláljuk. Ez részben így is van, mert az alapfontosságú könyvek megvannak, mint például Lederer "Egyetemes művelődéstörténete", „Magyarország rövid története”, stb. de ez az alap alig tíz könyvre korlátozódik több tucat helyett. Külön kiemelnék olyan nagyszerű sorozatokat, mint amilyen a Képes Történelem sorozat, melyet egész Erdély szerte is nehezen találni, vagy olyan folyóiratokat, mint a Rubicon, vagy História, melyeknek még egyetemi intézmények is hiányában vannak. Mindezek ellenére a könyvtárnak nagy hiányosságai vannak, az igazán szakkönyvek (és itt nemcsak a történelmi tudományként üzőkről van szó), egyes történelmi fejezetek teljesen hiányoznak. A magyar történelmi részleg jól felszerelt. Olyan érték-könyvek találhatóak, mint a Királyok-könyve, vagy a még csak hiányos Nagy Magyar Lexikon-sorozat.

De hol vannak az újkori könyvek, a

nagy francia forradalomról, Amerika függetlenségéről, európai szabadságharcokról, a mai európai országok története, a német, angol, orosz történelem vagy olyan alapkönyv Kelet-Európáról, mint Yellavich: A Balkán története?

Mindennek ellenére a könyvtár nagy segítséget nyújt számunkra, mert minőségileg sok környékbeli könyvtárat felülmúl.

Előnyünkre szolgál, hogy nem kell 30 km-es körzetben elutazni ahhoz, hogy szomszéd városok valamelyik könyvtárában pár órát jegyzetelhessünk.

S végül a kiszolgálásról. Szerencsénk van ezzel a könyvtárral nemcsak abban, hogy sok az egyetemes műveltségre nézve kulcsfontosságú könyv megtalálható, hanem abban is, hogy a könyvtárosok szívügyüknek tekintik a kéréseinket. Itt nem egyfajta bürokratikus kezelésmód érvényesül, ahol mi magunk kell kikérésük a könyveket egy olyan kaoszomban, amelynek a könyvtárosok sem urai, hanem teljesen együttműködnek, egyéb könyveket ajánlanak, van idő alaposan átnézni a könyveket és ha valamit nem tudunk, felvilágosítanak. Persze, a kis létszám ellenére összegyűlné azért annyi könyv irodalomból, lexikonokból és egyéb szociális tudományokból, hogy a könyvvállományt számítógépes rendszerre vigyék át, csak éppen a könyvtárnak nincs számítógépe. Remélem hamarosan ezt a problémát is sikerül megoldani.

GYÖRGY EMÍLIA, FERENCZ EDIT: Egyetemisták vagyunk és a vakációban sokszor hasznos volt számunkra a városi könyvtár állománya. Leginkább régi kiadású szakkönyveket találtunk, azonban hiányoljuk az újabb kiadványokat, amelyek segíthetnének munkánkban.

Amit még hiányolunk, az a számítógépes nyilvántartás. Klári néni mindig segítőkés volt a keresésben, de mindannyiunk munkáját megkönnyítené egy áttekinthető, szerző, téma szerinti lebontott rendszer.

Városunkban is egyre többen tanulnak tovább, egyre többen igényelnék a különféle szakkönyveket, ezért is volna szükség a könyvvállomány felfrissítésére.

Szabó Klára

TOROCKÓI OLVASÓTÁBOR

2003. június 17. és 23. között már második alkalommal találkoztunk Torockón mi szentegyházi színjátszók, a budapesti Bocskai István Általános Iskola tanulói, és a vendégfogadó torockóiak a már hagyományossá vált olvasótáborban.

Ami bennünk közös, ami minket szívesen vitt oda, az az olvasás szeretete. Mert az olvasó ember számára az olvasás gyönyörűség. Szakadatlanul gazdagít, de úgy, hogy elsősorban az élvezetet, a gyönyörűséget érezzük. És ebben a táborban olvastunk, tanultunk. Olvastuk Jókai Nagyenyedi két füzefját, az Egy az Isten, és tanultuk Jókait. Minden délelőtt 2-3 órában. Azután kirándultunk és még sok minden volt.

How mi is volt ez a sok minden? Erről mesélnek egymás szavába vágva a gyermekek:

-Ami a legjobb volt, hogy ismét a Tóbiás dalra ébredtünk, Szalai Feri bácsi gyönyörű dalára.

-Rossz volt, hogy nem laktunk együtt a fiúkkal, de a fiúk este, az ablakon keresztül, úgy is „meglátogatták” a lányokat, s nagy volt a riadalom, amikor a felnőttek észrevették őket!

-Emlékeztek a buszos kirándulásra Nagyenyedre és Fehérvárra? Amikor visszafele Burus Emese végig énekelt a mikrofonba?

-Elfelejtettük-e a kenyérdagasztást, amikor mindenki ragacos volt, de mégis jól sikerült a kenyér?

-Emlékeztek a kocsmára, ahol Tibikék biliárdoztak, Ibi néni nagy mérgére?

-Amikor Feri bácsi” megbüntette” a fiúkat?

-amikor tanultuk a torockói varrást, s Gergő nem tudott varrni, mert rücskös volt a cérma?

-A Székelykő megmászása volt a csúcs. Emlékeztek-e milyen nehezen mentünk fel? Jó, hogy Feri bácsi nem jött, mert 100 métert sem tudott volna megtenni. Lefele úgy jöttünk, mint az üstökös, nem lehetett megállni, fától fáig csúsztunk, ki ahogyan tudott. A tanárok csigamódjára ereszkedtek, már azt hittük, soha nem érnek le, elébük indultunk.

-Hát az előadásra emlékeztek-e? Sok műsorszámunk volt, senki nem vette észre, hogy Hajni lent felejtette a furulyát a nézőtérre, így nem furulyán kísérté Emesét, hanem vele együtt énekelt?

És még mesélnek, mindig újabb élmények, események elevenítődnek fel, ki kivel barátkozott, kinek ki tetszett, kinek ki írt és mit. Lényeges, hogy barátságok szövődtek, tervek a jövőbeli találkozásra, ösztönzés ez a tábor az olvasásra, az anyanyelv ápolására.

Faludy György szavai bizonyítják a tábor fontosságát:

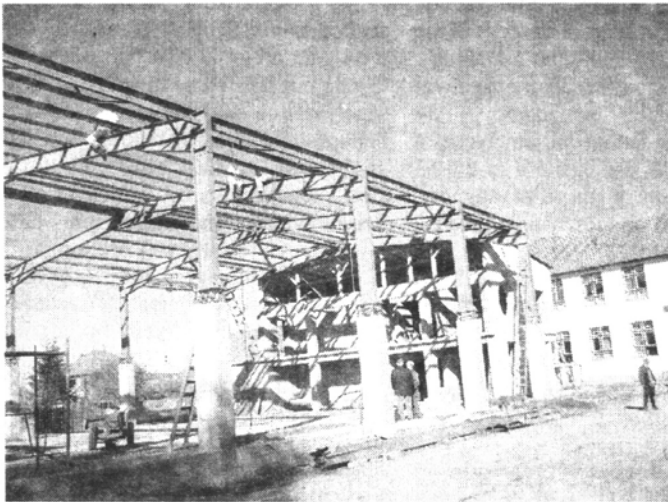
„Magyar nyelv Sarjadsz és egy vagy velünk, és Forró, mit forrongó szellemünk.”

Tehát jövőre megint együtt, s ha lehet Szentegyházán is.

A torockói táborosok nevében: Demeter Ibolya

Épülő tornaterem

Az Országos Sportprogram keretén belül városunkban is sportterem épül.

2003 tavaszán egy "sportcsarnok" építéséhez szükséges engedélyre kérés tiktattak a helyi tanácsnál, ami 70% világbanki pénzből, és 30% állami költségvetésből épülne. Érdeklődésünkre megtudtuk, hogy a Sport utcai futballpályát javasolták helyszínnek. Innen kezdve felgyorsultak az események, mert megtudtuk a Hivatalos Közlönyből, a 177/2002-es Kormány Határozat értelmében, hogy iskolai tornateremről van szó, a Mártonffi János általános iskola részére!- és kiírták a kivitelezési pályázatot, amit a Iasi-i " Constructii Unu " cég nyert meg, s hogy tavasszal fognának is neki az építésnek. Rajzokat még nem láttunk, de már megmértük a területet ami az iskolai röplabdapálya körül beépíthető lehetne. Megkerestünk egy pár tanácsost, aki támogatta a Sportcsarnok költöztetésének gondolatát.

Eközben a polgármester úr Iasi-ba utazott egy hasonló terem megtekintésére. Tőle tudtuk meg, hogy a építendő terem belvilága 18 x 36 m, és az öltözők az épület meghosszabbításában vannak, tehát a szélessége nem lehet több mint 20 m, ami tökéletesen befér a kertről a kézilabda pályáig levő 23 m-be.

Gáll Zakariás tanácsossal kikerestük a telekkönyvi számot, és kivettük a telekkönyvi másolatot, amiben az udvar is közterületként szerepel.

Az általunk felhozott érvek a helyszínváltoztatás mellett, a következők voltak: a futballpálya egy meglévő létesítmény, amit több száz köbméter töltés odahordásával alakítottak ki, és bármikor visszanyerheti eredeti rendeltetését, azonkívül lerakatnak és vásárok rendezésére használható. A sportterem építése elvett volna a területből, a töltés miatt nehezen mentek volna az alapozási munkálatok, utat és parkolót kellett volna kialakítani és megoldani a közművesítést (víz, gáz, villany, szennyvíz kivezetés aknarendszerrel) ami a helyi költségvetést terhelte volna, plusz, a fenntartása és őrzése is. Mivel iskolai tornaterem, a tornaórák megtartása is képtelenség lett volna ilyen távolságra az iskolától, és bármilyen rendezvény elkerülné a járhatatlan Sport utcai viszonyok miatt. Azért javasoltuk az iskola udvarát mint helyszínt, mert a Sportcsarnok több közintézmény közé kerülne, a főút közelében. A fenntartás, a közművesítés, a felügyelet közösen a többi középülettel megoldható, a sportrendezvények, tornaórák az időjárástól függően kint vagy bent tarthatók és megoldódik a vendégcsapatoknak, öltözők és zuhanyzók biztosítása. Műsorokat, kiállításokat, gyűléseket és sportrendezvényeket is lehet majd tartani az útviszonyoktól függetlenül.

Az érveket tettek is követték. A tantestület egy beadványt írt a tanácsnak. A polgármester elvitte Bukarestbe az aligazgatót és a tornatanárt, akik azt a választ kapták, hogy semmi akadálya a helyszínváltoztatásnak, csak hitelesen legyen az eljárás. Ehhez helyszínrajzok kellett, amit az iskola pénzén kellett volna megcsináltatni igen rövid idő alatt, de mivel a napközi otthon köré tömbházakat terveztek a 80-as években, ezeket a rajzokat, méréseket már akkor el kellett végezni.

Előkerült a Megyei Tervező Hivatal által készített korabeli dokumentáció.

Időközben megtudtuk, hogy alvállalkozásban a Sportcsarnokot egy csíkszeredai cég fogja építeni, akinek a vezetője szívesen kollaborált. A tervező éveinket helyesnek találta, elfogadta kérésünket a változtatásokra vonatkozóan és azt kérték az építővel, hogy minél hamarabb bontsák le a régi vécé és fűszin épületeit, hogy a terület felszabaduljon. A bontást a Mártonffi iskola diákjai három nap alatt el is végezték.

Az építőtől azt az ajánlatot kaptam, hogy vállaljam el az építési munkálatok levezetését, amelyek április végén meg is kezdődtek. Előtte két hét állt a rendelkezésemre, hogy az új helyszínrajzokkal az építéshez szükséges összes engedélyt beszerezsem. Öröm látni, hogy már a tetőszerkezet is áll, reméljük, hogy a kiírt határidőig (2004. ápr. 27.) átadhatjuk a létesítményt használható állapotban.

Az épületegyüttes tartalmaz egy különálló tornatermet amely 18 x 36 m belvilágú és megfelel kézilabda-, kosárlabda-, röplabda-, tenisz- és tollaslabda-, teremfoci- és egyéb teremsportpályáknak, amely fűtéssel, természetes- és mesterségesvilágítással és szellőztetéssel ellátva kb. 100 üllőhelyet is tartalmaz.

A melléképületben, a földszinten található két öltöző tusolókkal és vécékkel, tanári, tornaszertár, lépcsőház és a kazánház, az emeleten ugyancsak két öltöző tusolókkal és vécékkel, lelátó, edzői iroda és egészségügyi szoba. Még egy nagyon fontos dolgot elértünk az igazgató úrral: meggyőztük az építőt és a tervezőt, hogy a felső szintet és a tetőteret úgy képezzék ki, hogy majd még egy szintet rá lehessen építeni, vendégszobák kialakítása céljából. Így később az idelátogató vendégcsapatok elszállásolását is biztosíthatjuk. A lebontott iskolai vécé helyett új épül a tornacsarnok és az iskolaépület közötti területre. Az építkezést saját erőforrásokból (bontásból származó anyagok, szülők adományai), Kádár Levente igazgató úr kell megszervezze. Nap mint nap lehet látni a haladást. A cél az, hogy a tél beálltaig fődél alá kerüljön és minél hamarabb használható legyen az iskolai illemhely. Jövőben a működési engedélyek kiváltására is sor kerül.

SIMÓ ÁRPÁD - építész mérnök

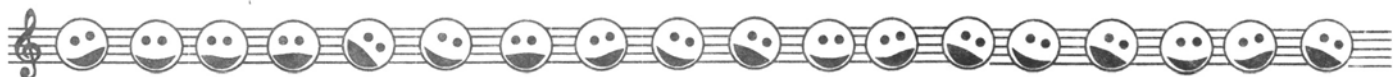
Lelle-Szentegyháza 2:2

Testvérvárosi futballtalálkozó zajlott november 30-án és december 4-én Balatonlelle és Szentegyháza csapatai között, a mérkőzés színhelye a székelyudvarhelyi Sportcsarnok volt. A két mérkőzés egyik eredményét a címben jeleztük, a második meccs már a mi javunkra dőlt el: 5-3.

A lellei ragyogó napokat tölthettek településünkön, a kék ég. Hargita, danolások és minden egyéb jóból csak a HÓ hiányzott.

A testvércsapattal önkormányzati küldöttség is érkezett Lelléről. az ők különcsapatuk különyszereséget szenvedett. Szerencsére csak a futballban mértük össze erőnket...

Öreg fiúk csapata

KÖZÖSSÉGI ÉRDEK

A „Felső Homoródmente Kistérség” Egyesület vezetősége pályázatok benyújtásával próbál apró juttatásokkal segíteni a mikoróregiónak értékei megmentése érdekében.

A 2003-as évben a Hargita Megyei Tanács és a Megyei Kulturális Bizottság által kiírt pályázatokra is benevezett és sikerült kér pályázattal nyerni is.

Igy 10. 000. 000 lejell beszállhattunk a Vox Montana kórus sárospataki vendégszereplése utazási költségeibe.

8. 000. 000 lej támogatást nyertünk a Köztársaság úton levő volt „Városháza” (jelenleg gyógyszertárnak, virágüzletnek, fűvósoknak próbateremnek, RMDSZ irodának helyt adó épület) tetőzetének javításához.

Az Egyesület vezetősége a kapott összegre cserepet vásárolt, majd a tanácsi alkalmazottak, meg a szociális munkások segítségével a kijavított tetőre került majdnem 1000 cserép.

Elindult egy folyamat, mely közösségi érdek. Ez az épület muzeális értékű, mert a legrégebbi középület, kötelességünk megmenteni az elkövetkező generációknak is.

Burus Mária Ella

„Felső Homoródmente Kistérség” Egyesület

-Karácsony közeledtével Anikó barátnám emlékeztette 6 éves unokáját, Dánielt, hogy nemsokára találkozni fog a Mikulással. A gyerek tőle szokatlan közömbösséggel fogadta a hírt.

-Azért, úgy-e, hiszel a Mikulásban?- kérdezett rá egy idő után a nagyanyja.

-A gyermek eltöprengött, és így szólt:

-Igen, de azt hiszem az idén utoljára.

FILMREK FILMREK FILMREK FILMREK FILMREK FILMREK

Tűzérnek soroztak

Ezzel a címmel s kékhi-zöld színnel jelent meg Mikuláskor az V. Törpe Daloskönyv. Vastagabb, mint a többi (54 old.), Kósa János szentkeresztbányai nyomdájában látott napvilágot. A 34 népdal javarésze katonadal, amelyeket a 2001-es Homoródmenti Népdalvetélkedőn rögzítettünk magnóra. Természetesen a sikeres hangfelvételt a könyvhöz csatolva osztogatjuk. A könyvecskét lapozgatva háromszéki festettbútor-minták és kopjafa elemek kísérik a népdalválogatást. Ezeket a rajzokat Haszmann Gabika készítette Csermátonban és az előző könyvecskék bevett szokásához hűen ki kell színezn.

Mikulás-koncert Menaságon

Károly Veronka tanítónő a csiki Csüddögölő fesztiválon Menaságra hívta a Gyerekfilit. Mikuláskor szuszogott ki az öreg Fiat és az Ikarus Alcsík eldugott falvacskájába, ahol megtartottuk első idei gyertyafényes karácsonyi hangversenyünket. Ezt követően a Mikulás nápoly-szeletet (Dékány Ilona adomány Gyuláról), friss törpedaloskönyvet és kürtöskalácsot osztogatott. Egy bálocska után a Fili fele hazajött, a többi Fiatostól ott aludt Menaságon a vasárnapi bűcsúra. Közben halkan lehullott a hó is...

Kicsi téli turné

Négynapos kiruccanásra készülődik a Fili!

December 18-án késő este indulás Budapestre, majd Szarvasról 23-án hajnalban visszaérkezés, elszállásolás családoknál.

A hangversenykörút-meghívó az igen megtisztelő Magyar Örökség díj átvételére szól (dec. 20-án, 11 órától). Advent utolsó vasárnapját együtt ünnepeljük vendégfogadóinkkal. A nemrég felújított Szent István Bazilika szentélyében tartjuk gyertyafényes hangversenyünket délután fél négytől.

Hétfőn délben indulunk testvérvárosunkba, Szavasra. Ott este 7 órától „száll a nótánk”, aztán a szalontai átkelő felé mi is hazaszállunk.

Itthon az évet december 30-án este bűcsúztatjuk egy rövid hangversennyel és egy hosszú bállal.

...12 év után

Váratlanul bukkantak elő régi segítőtársaink, Schlanders és Latsch derék polgárai. Dél-Tirolból a Gyermekfilharmónia ismét segélyszállítmányt kapott Kollár Gábor budapesti barátunk közreműködésével. A segélyből (ruha, cipő, háztartási felszerelések) nemcsak Szentegyházsfalunak, hanem három Nyikó-menti településnek is jutott.

A látogatásuk egybeesett a nyári turnénk utolsó napjaival. Tiszakécskén megnézték hangversenyünket, majd augusztus 20-án este Szentegyházsfaluba érkeztek. Régi adósságainkat törlesztettük kedves barátainkkal szemben: végre vendégeink lehetnek a Múzeum Szállóban, mely nem készülhetett volna el az 1990. decemberében nyújtott segítségük nélkül. Nagy volt a meglepetés, amikor szelterszi kirándulásra hívtuk őket és előállt a „kék madár” - halottaiból feltámasztott matuzsálem. (Az 1976-ban gyártott Fiat buszt '91-ben adományozták a tiroliak.)

Látogatóink megtapasztalhatták, hogy érdemes volt segíteni. El is határozták, hogy még az idén ismét meglepnek. Ezúttal iskolabútorokat és számítógépeket számítanak szállítani. Talán karácsony után meg is érkeznek.

Teleház

A Művelődési Ház alsó szintjén 2004 tavaszáig Teleház létesül. Az internet-hozzáférhetőség mellett a népek lehetősége nyílik irodai szolgáltatásokra is (fénymásolás, szövegszerkesztés, stb). A teremcske a régi könyvtár, egyúttal olvasóterem helyet adna kerekasztal-beszélgetésekre is. Létrejöttét a Helyi Tanács, a Polgármesteri Hivatal és a Gyermekfilharmónia szavatolja, a működtető Elekes István informatikus lesz.

A munkálatok megkönnyítése érdekében január folyamán deszkadományért fordul a lakossághoz a Gyermekfili.

A Teleházzal kapcsolatban... következő lapszámunkban...

Honlap

Kínnal, bajjal, jajjal készülődik a Fili honlapja. Talán 2004 első havában az interneten kutakodók ránk bukkanhatnak. Addig is marad régi elérhetőségünk: gyerekfili@freemail.hu

Haáz Sándor

Szerkesztőség címe: Városi könyvtár
Köztársaság u. 24. Tel. 246 393
RO - 4154 Szentegyháza (Vlahita)

Szerkeszti:
Haáz Sándor
Szabó Enikő
Szabó Klára
Nyomda: Rotaprint
Tördelte: Elekes István

Kedves ismerőseim 45 éves házaspár, 11 gyermeket neveltük fel, most 22 unokájuk van. Amikor a rádiócsok megkérdezték, hogyan tudtak annyi gond közepette együtt maradni, azt felelték:
-Mebeszéltük, hogy aki elhagyja a másikat, viszi az összes gyereket.